

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

'Εν Έλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—
'Εν τῷ ἀλλοδαπῷ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΔΟΝ

ΤΙΜΑΤΑ

Δεπτῶν 20
261—Γραφείου ὁδ. Ερμοῦ—261

Ἄντικείμενον ἔχει ἡ Θρησκεία νὰ συναγάγῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐν ἀγάπῃ, ἀποσοβήσῃ πάσας τὰς διακρίσεις τὰς ἀποχωριζόνσας, πάντα τὰ ἔθιμα τὰ διαιροῦντα, πάσας τὰς προλήψεις τὰς παραχρούσας διαφορὰν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς δπαδὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθῶς δμοιος αὐτῷ μέχρι σοῦ αἰσθανθῆ διὰ τὸν κόσμον δλόκληρον ὡς δ Χριστὸς ἡσάνθη καὶ αἰσθάνεται. 'Εωσοῦ εὐσπλαχνισθῆτε ὡς ἑκεῖνος εὐσπλαχνίζεται, ἀγαπήσητε ὡς ἑκεῖνος ἀγαπᾶ, συγχωρήσητε ὡς ἑκεῖνος συγχωρῆ, κρίνητε ὡς ἑκεῖνος κρίνει, εἰσθε μόνον βρέφη ὡς πρὸς τὰ χριστιανικὰ προσόντα καὶ δὲν ἀφίχθητε ἔτι εἰς τὸ ἐντελὲς ὑμῶν ἀνάστημα. Τὸ Πνεῦμα δὲν ἔργαζεται δπως καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους δμοιούς, ἀλλ' δπως οὗτοι αἰσθάνωνται ἵσην ἀγάπην δ εἰς πρὸς τὸν ἔτερον. Δύο ἀδελφοὶ δὲν σκέπτονται ἔξισου ἐπὶ χιλίων ἀντικειμένων· διαφέρουσι κατὰ τὰς δρέξεις, τοὺς σκοπούς, τὰς γνώμας· ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀδελφικὴ ὥθησις ὑπάρχει ἐν τῷ στήθει ἑκατέρου, καὶ συγδέει αὐτοὺς διὰ τοῦ καὶ ἀειδίου δεσμοῦ. 'Ο ἔχων τὸ πλεῖστον τοῦ ἀδελφικοῦ τούτου αἰσθήματος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, αἰσθανόμενος τὴν ἀδελφότητα καὶ συγγένειαν πρὸς τὸ γένος θερμότατα, δ συγδέων ἔχυτὸν διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν προσπεχεῶν τοῦ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πχραμελημένους τῆς γῆς, ἑκεῖνος ἔστιν δ θειότερος πάντων.

Ο Χριστὸς ἦν πλειότερον τῇ Ῥαβδῷ, πλειότερον ἦ γραμματεὺς, πλειότερον ἦ ἐμπεπνευσμένος καὶ ζηλωτὴς ἐκθέτης τῆς Γραφῆς. 'Η καρδία αὐτοῦ, διὰ τοῦ αὐτοῦ, ἦτο κρείττων ἀπόδειξις τῆς θειότητός του, ἦ ἡ κεφαλὴ του. 'Η καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς Μεσσίου ἦτο διὰ ἐδίδασκε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς πτωχούς, ἦτο δὲ δ παγκόσμιος ἀδελφός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. 'Ο αὐτὸς κανῶν ἔστιν ἀληθῆς ὡς πρὸς πάντας τοὺς δπαδούς αὐτοῦ. 'Η ἀγχότης τῆς καρδίας συνδέει τινὰς ὡς μαθητὴν πρὸς τὸν Κύριον, δυσπιστεῖτε πρὸς πᾶσαν ἀπόδει-

ξιν. Στηρίξατε πάσας τὰς ἐλπίδας δμῶν ἐπὶ τούτου: πράττετε τὸ ἀγαθὸν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἀδελφούς, συγχωρεῖτε τοὺς ἔχθρούς, δίδετε ἐλευθερίας τοῖς πένησιν, καταστήσατε τὸν βίον δμῶν ἡθικὴν ἀνάγκην εἰς πολλούς. 'Η τοιαύτη πχράνεσις περιλαμβάνει τὰ πάντα.

«Ἐσεσθε οὖν δμεῖς τέλειοι, ὅσπερ δ πατήρ δμῶν δ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἔστι..»

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(κατὰ τὸν Hackländer)

Τοῦ έορτή, δτε δ ἡλιος ἔχαιρέτησεν δμᾶς ἐν Ιερουσαλήμ. 'Η δμέρα ἤρξατο ὑποφώσκουσα, ἡ δὲ καρδία μου πάλλουσα πρὸ τῆς ἐλπίδος ἑκείνου, δπερ ἔμελλον νὰ ἴδω. Σχολάκως πχρήχοντο αἱ πρῶται ὁραι τῆς πρωΐς, δμεῖς δὲ ἐπήγομεν τοὺς δδηγούς μας. Ἰνα μᾶς φέρωσιν εἰς τὸ τέμενος. 'Ἐφοβούμην νὰ πατήσω σταθερῶς ἐντὸς τοῦ ναοῦ, οἱ ὄφθαλμοὶ μου ἦσαν θεβαρυμένοι, τὴν δὲ ψυχὴν μου κατεῖχον θυμασταὶ ἴδεαι, ὡστε πᾶσα ἡ κολοσσαία τοῦ ναοῦ μεγχλοπρέπεια μοὶ ἐφαίνετο, δπως εἰς δδοιπόρευ ἀπομεικρυσμένης πόλεως τὰ κωδωνοστάσια, ἀτινα ἀποκαλύπτει ἡ φεύγουσα δμίχλη ἐπὶ τῆς κλιτύος πολιού τινος δρούς. Ξωρὶς νὰ αἰσθάνομαι τί ἔπασχον ἐξῆλθον τοῦ ἀπορρήτου τάφου, καὶ ἀνέβην ἐπὶ τοῦ ξυστοῦ τοῦ ναοῦ, δπως ἐπισκοπήσω τὴν πέρι Ιερουσαλήμ.

Καὶ ἴδου ἐκτείνεται πρὸ ἐμοῦ ὡς γυνὴ πενθοῦσσα χιλιετής πόλις. Τὰ χίλια αὐτῆς ἔτη, αἱ γεγηρακυῖαι ἐλαῖαι, τὰ μαρμάρινα μνημεῖα, οἱ ὑπὸ τοῦ χρόνου κοιλανθέντες βράχοι, τὰ ἐσκορπισμένα τείχη, τὸ πᾶν τέλος ὑπομιμήσκει τὴν βαρεῖαν συμφορὰν, ἦν δη πόλις αὐτη ὑπέστη. Τούτου ἔνεκκ νομίζει τις δτε πρέπει νὰ εἴνε σιωπηλὸς ὡς ἐν πενθούσῃ οἰκίᾳ καὶ νὰ περιπατῇ μὲ ἀποκεκαλυμμένην τὴν κεφαλήν. Καὶ μεθ' δλχ ταῦτα δ πόλις δὲν στερεῖται ἔτι καὶ νῦντοῦ θορύβου τῶν ἀνθρώπων, πανταχοῦ ἐν αὐτῇ συγωθοῦνται

« Η ἀγαπητὴ καὶ νομονεστάτη μήτρα σου, » ἀπίντησεν δικύριος Ἐλέντρος, « ἐνδικεῖν δτὶ ἐνῷ σὺ ἡτοῦτο μικρὸν παιδίον δὲν ἔπειπε γὰρ γένη λόγος περὶ τούτου ἐνώπιον σου. Οἱ Ἰππότης Ἐμβῆς ἦτο ποτε φίλος μου καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου ἐθελεπόμενθα συνεχῶς ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν συναναστραφῇ τις χωρὶς νὰ ἴδῃ δτὶ ἡ διάθεσίς του δὲν ἥτο τοσοῦτον ἀξιαγάπτος, ἀλλ' ὅμως ἐπιθυμῶν ἐγὼ εἰλικρινῶς τὸ καλὸν αὐτοῦ, ὑπεδείχνουν τὰ εἰλαττώματά του ἐλπίζων δτὶ ἕθελε διορθωθῆναι. »

« Ω, πάτερ μου! » ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα « δὲν εἶναι διπότης ἐκείνος, δτὶς ὀργίσθη καὶ σ' ἐφθόνησεν,

ὅτε δ. Δοῦξ ὑπερπήνει τὴν ἀρδτλαρ

καὶ σύνεστι σου

(ἐνθυμοῦμαι ἀκρι-

βῶς τὸς λόγους

του), καὶ δημοσίως

σοὶ προσέφερες τὸ

ἀρκανὸν παράσημον,

εὐχόμενος, δπως εύ-

ρεθῶσιν ἐν τῇ ἐπι-

κρατείᾳ αὐτοῦ καὶ

ἄλλοι τοσοῦτον ἀν-

δρεῖοι καὶ εὐγενεῖς

καὶ — « Ἀρκεῖ, τέ-

κνον μου, βλέπω

δτὶ σὺ ἡκουσας ἥδη

περισσότερα παρό-

σκε εἰσκέπευον νὰ

σοὶ ἀνκοινώσω. Οἱ

ἀνθρωποις οὗτος δ-

νομάζεται Ἰππό-

της Ἐμβῆς καὶ

κατιφένειν ἐτχά-

τως εἰς ὁχυρώτα-

τον φρούριον, τὸ

δποίον ἀπέχει ἀφ'

ἡμῶν δέκα μίλια

καὶ εἶναι περίφρ-

μον διὰ τοὺς πο-

λυκρίθμους αἰχμ-

λώτους, οἵτινες ἀλ-

λοτε ἐκράτοντο ἐν

ταῖς εἰρηταῖς αὐτοῦ, δθεν καὶ κοινῶς καλεῖται τὸ

Φρού-

ριοντὸν Αἰχμαλώτων. Κατὰ τὰν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν

δποίαν σὺ ἔχεις ἀναφέρεις» ἔξηκολοιύθησεν δ. Ἐλέν-

τρος, ὀρκίσθη δημοτελῶς δτὶ τάχιον ἡ βράδιον ἥ-

θελε μ' ἐκδικηθῆ.

Άλλ' ἐπειδὴ ἔκτοτε ἐνυμφεύῃ

Κυρίαν τινὰ εὐγενὴ καὶ ἀγαθωτάτην, τσως τώρα ἥλ-

λαξε γνώμων· δὲ ἀπόκτησις τέχνων συντείνει εἰς τὸ

γὰρ καταπράνει τὴν καρδίαν· λέγεται δὲ δτὶ ἔχεις ἥδη

τρία ἀξιαγάπτητα τέχνα! »

« Νομίσεις, πάτερ, δτὶ δ. Ἰππότης Ἐμβῆς εὑρίσκε-

ται τώρα εἰς τὴν κατοικίαν του; »

Ο ΑΒΔΟΥΛΑ ΚΕΡΙΜ πασσᾶς ἀρχιστράτηγος τοῦ τούρκικον στρατοῦ.

Τὸ δνομικ τοῦ Ἀβδούλα Κερίμ πασσᾶς ἀρχιστρατῆγου τῶν Οθωμανικῶν στρατῶν κατέστη δημοφιλέστερος καὶ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἀλέξινατς κατὰ τὸν Σερβικὸν πόλεμον. Ἡδη δὲ ἐπιθεωρεῖ τὰ φρούρια τοῦ Δουνάβεως, τῆς Σιλιστρίας, Βιδίνιου, Σούμλας καὶ λοιπά. Οἱ ἀνήρ οὗτος, δὲ καὶ πολλοὶ τῶν Οθωμανῶν, ἔχειται διαδεύθητος τὸν Νικολάου υἱός, ἔγεννηθη δὲ τὴν 29 Απριλίου 1818. Εἶναι πεπιθευμένος καὶ νοήμων ἀνήρ, κατὰ δὲ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατέρος ἐθρυλλήθη δτὶ δὲν εἶχε διάθεσιν γὰρ καταλίπη τὰς προσφλετες αὐτῷ δι-

« Τοῦτο μόνον γνωρίζω, » ἀπήντησεν δ. πατέρ, « δτὶ δ. Δοῦξ διάκειται δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν θέλει δπὶ τοῦ παρόντος τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Τὸ φρούριον μας λοιπὸν πρέπει νὰ φυλάττηται καλῶς. Σκοπεύω δὲ νὰ μηνύσω αὔριον νὰ ἔλθῃ δικλέπη τὰ κινήματα τῶν υψηλῶν του, δπως ἐπιβλέπῃ τὰ κινήματα τῶν υπηρετῶν μου. Η δὲ συναναστροφὴ τῆς Ἀγνῆς θέλει σ' εὐχαριστεῖ καὶ διασκεδάζει, διότι ἔνεκα τῆς διθενείας μου ἔμεινα ἐπὶ πολὺ περιωρισμένη τώρα δημοσίευσις. »

« Άλλοι μονον! ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δημοτετῶν κακός τις καὶ ἀχάριστος ἀνθρωπος, δτὶς ἔξελέγχθη ποτὲ κλέπτων, ἀλλ' εἰχε συγχωρηθῆ ὑπὲ τούτου τοῦ καλοῦ δεσπότου του· οὐτος λοιπὸν ἀναβίξει ἐπὶ τοπού ταχυτάτου ἔδραχμε πρὸς τὸν ἔτι διατελοῦντα ἀσπονδελ ἔχθρον τοῦ Ἰππότου. Ελέντρου, καὶ πρέπεινεν, ἐπὶ μεγάλη χρηματικῇ ἀμοιβῇ, ἀνοίξει τὴν δπισθεν τοῦ Βύτυχον Φρουρίου μηκρὰν θύραν, νὰ εἰσαγάγῃ τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν μετὰ τῶν στρατιωτῶν του τὴν πρώτην νύκτα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀνδρείων καὶ πιστῶν δπαδῶν τοῦ Ἰππότου Ἐλέντρου.

(Επειτα σύνεχεια)

1,842,000 τετραγωνικὰ μίλια ἐν Εύρωπη, Ασίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, ἔχουσα πληθυσμὸν περὶ τὰ 30,000,000 διηπόλεματα αὐτοῦ τῷ 13,000,000 εἰσὶ Τούρκοι. Καλύπτει δὲ τὸν χώρον ἐκ τῆς Ἀδριατικῆς μέχρι τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τὰ παράλια αὐτῆς βρέχονται ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς Μεσογείου, τοῦ Αἰγαίου, τοῦ Μαρμαρᾶ, τῆς Μαύρης καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Εν μὲν τῇ Εὐρώπῃ οἱ Μουσουλμάνοι ἀριθμοῦν περὶ τὸ ἐν τέταρτον τῶν κατοίκων, ἐν δὲ τῇ Ασίᾳ περὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ.

σύχους ἐργασίας, καὶ δτὶ θέλει διαβιβάσει τὰ δικαιώματα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ του. Άλλ' ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτὸς τῇ 2 Μαρτίου 1835. Ἐδεικνύει διατάσσεται τὸν φιλάνθρωπον δεσπότην, καὶ δπῆρξεν δ. πρωτουργὸς πολλῶν μεταρρυθμίσεων, δν οὐχ ἔτι ἐλαχίστη εστίν η κατάργησις τῆς δουλείας. Η κυβέρνησις αὐτοῦ είναι ἀπόλυτος αὐτοκρατορία, ήτοι δ. πρωτοπικὴ αὐτοῦ θέλησις είναι γόμος, καὶ οὐτος είναι δ. ἀνεύθυνος δραγμῆς τῆς δικαιολογίας καὶ τῆς πολιτείας. Καὶ δικαίως διοικητική διευθύνεται ὑπὸ τεσσάρων μεγάλων συμβουλίων. 1. Τοῦ συμβουλίου τῆς αὐτοκρατορίας. 2. Τῆς διεπούσης Γερουσίας. 3. Τῆς ιερᾶς Συνόδου καὶ 4 τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Πάντα ταῦτα είναι ἀπλῶς οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ ὑπηρέται τῆς αὐτοῦ μεγαλειότητος είσιν διεύθυνοι αὐτῷ, οὐχὶ δ' οὐτος ἐκείνοις. Πάντα τὰ κτήματα τοῦ στρατοῦ, μετὰ τῶν μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ καὶ ἑτέρων, ἀνήκουσι τῷ Τζάρῳ καὶ ἐκ τῶν πηγῶν τούτων τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῆς αὐτοκρατορίας οἰκογενείας ανιέργεται εἰς 2,450,000 λίρας στερλίνας.

Ο πληθυσμὸς τῆς αὐτοκρατορίας ἀνέρχεται εἰς 82,000,000. Πλὴν τῶν Σλάβων ὃν δ. ζητοῦντος μηδὲνολογίζεται διεύθητο τὰ πεντάκοντα εκατομμύρια, τὸ παρτίζεται ἐκ Φίνης, τοῦ Αιγαίου, τοῦ Καρπαθίου, Κρήτης, Πατρίδης, Καρπαθίου, Παναρίων καὶ πολλῶν ἄλλων. Η θρησκεία τοῦ κράτους είναι δ. Ρωσοσανατολικὴ ἐκκλησία, ἀλλ' ὑπάρχουσι 10,000,000 διαφωνούντων.

Τὰ ἐτήσια ἔσοδα τῆς χώρας ἐκ ποικίλων πηγῶν, ἀνέρχονται εἰς 71,914,926 λίρ. στερ., τὰ δὲ ἐτήσια ἔσοδα εἰς 73,933,519 λίρ. στερ. τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ὡς τε τὸ ἐθνικὸν χρέος, πρὸ πολλοῦ μέγα, προσχίνει αὐξάνον διὰ μέσου ἐλλείμματος διεύθητο 2,000,000 λίρ. κατ' ἔτος.

Η ὁνοματικὴ δύναμις τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ είναι περὶ τὰ 1,300,000 ἐν πολέμῳ, καὶ 765,000 ἐν ε-

Ο Μέγας Δοῦξ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Αρχιστράτηγος τοῦ παρὰ τὸν Δουνάβιον Ρωσικοῦ στρατοῦ.

ρήνη. Είς τούς τελευταίους προσθετέοι καὶ 190,000 κοζάκοι εἴναι τῇ στρατιωτικῇ θηρεσίᾳ.

Τὸ γαυτικὸν συνίσταται ἐκ τοῦ στόλου τῆς Βελτικῆς, τοῦ τῆς Μάχρης θαλάσσης, καὶ τῶν στολίσκων τῆς Ἀραλίας καὶ Κροπίας θαλάσσης, καὶ ἐν Σινηρίᾳ, περιλαμβανόντων ἐν συνόλῳ 75 ἀτρόπλοις, φέροντα 1530 τηλεβόλα, ἐξ ὧν 25 εἰσὶ θαρητά, καὶ 42 ἴστιοφόρα πρὸς μετακόμισιν στρατοῦ.

Ἡ Ρωσία εἴναι ἔξδιχας γεωργικὴ χώρα καίτοι δὲ μόνον σχετικῶς μικρὰ μερὶς αὐτῆς καλλιεργεῖται, ἔχειγει μέγια ποσὸν οίτου. Απέιρον στρῶμα ἀνθράκων κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξάντλητον, ἀνεκαλύφθη παρὰ τῷ Καρτδρ, ἐν τῇ λεκάνῃ τοῦ Δάντες, νῦν δὲ ἐκμεταλεύουσι τοῦτο. Πλὴν τῶν μεταλλουργικῶν καὶ μηχανικῶν ἔργοστασίων, ἡ Ρωσία ἔχει πολλὰ ἐκτεταμένη ὄφρατήρια, βυρσοδεψεῖς καὶ μηλωτοποιεῖς. Τὸ λίνον κατὰ μέγια μέρος κατεργάζεται διὰ τῆς χειρός. Επίσης παράγει βαμβακερὰ καὶ μάλλινα διφάσματα. Κλωστήρια μετάξης ὑπάρχουσι ἐν Μόσχᾳ, ἥτις φημίζεται διὰ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐπὶ μεταξίου διφάσματος κεντήματα. Τὰ μεταλλεία ἐπίσης παράγουσι μεγάλην ἀξίαν χρυσοῦ, ἀργύρου, πλατίνης, χαλκοῦ, σιδήρου, δρυκτοῦ ἀλατος μαρμάρου καὶ χωμάτος πρὸς κατασκευὴν σκευῶν. Ἡ χώρα εἴναι καλῶς ἐφοδιασμένη δι' ὅδων, διορύγων, σιδηροδρόμων, καὶ τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΑΙΝΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ίδια ἀριθ. 11).

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ δ Φριτιόφ ηπλωτεῖ τὸν μανδύαν του ὅπο τὴν σκιάν μεγίστων δένδρων. Ὁ γέρων βρυσίλες στηρίζει ἀφελῶς τὴν λευκὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ νεαροῦ συνοδοῦ του καὶ κοιμάται οὕτω ἀφροντὶς ὡς ἀν ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του μετὰ νικηφόρου μάχην.

Μόλις ἔκλεισε τοὺς δρθαλμούς του ἵδον πτηνὸν μέλαν ἀρχίζει ἀπὸ τίνος κλάδου νὰ κελαδῇ: «Σπεῦσον Φριτιόφ, φόνευσον τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ δι' ἐνδού μόνου κτυπήματος καταπάνει ἡ ἔρις. Λάβε τὴν σύζυγόν του· ἀνείκει σοι διότι πρῶτος τὴν ἡγάπησας· ἐνταῦθα οὐδὲν ἀνθρώπινον βλέμμα θέλει σὲ ἵδει δὲ τάφος δὲν διακρίνεται.»

Πλὴν, δὲν εἶχε τελειώσει τὸ κελάδημά του ὅτε ἀλλο πτηνὸν λευκὸν ὡς ἡ χιών κελαδεῖ ἐκ τοῦ ὄψους ἐπίσης τῶν δένδρων: «Ἐὰν βλέμμα ἀνθρώπινον δὲν σὲ ἀνακαλύψῃ δ Odīn δμως σὲ βλέπει. Μιαρὲ τολμᾶς νὰ φονεύσεις γέροντα ἀπροστάτευτον ἐν τῷ ὄπινῳ του; Αγνοῶ τι θὰ ἀπολαύσῃς ἀλλὰ τὴν δόξαν τοῦ ἥρωος, ποτέ.»

Οὕτως ἐκελάδουν τὰ δύο πτηνὰ καὶ δ Φριτιόφ ἀπέσπασε ζωηρῶς τὸ ἄριό του, δπως τὸ ἔξκοντίση

πλήρης παραφορᾶς, εἰς τὰ σκοτεινὰ τοῦ δάσους βαθην. Τὸ μέλαν πτηνὸν φεύγει ἐπιφύκον τὸ ἔδαφος ἐν τὸ λευκὸν ὑψοῦτο ἐπὶ ἐλαφρῶν πτερύγων πρὸς τὸν οὐρχονὸς, ἀφίνων διποιθέν του ἥχον γλυκὺν καὶ δέξιν ὡς τὸν ἥχον τῆς κενύρας. Τότε δὲ καὶ δ γέρων βασιλεὺς;

«—Οἰαν γλυκεῖν στιγμὴν διηλθον, εἶπε, καὶ πόσον ἥδη νὰ ἀναπάνται τις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δασῶν καὶ τὴν φρούρησιν ξίφους ἀψύχου! Πλὴν, τὸ ξένες; ποῦ εἶναι ἡ διάσημος ἐκείνη λεπίς ἢν ἀποκαλοῦσιν ἀδελφήν. τῆς ἀστραπῆς; Τίς ἔχωρισε ὑμᾶς οἵτινες ἐπρεπεν νὰ ἥσθε ἡνωμένοι αἰώνιως;»

«—Μὴ φρόντιζε περὶ τούτου ποσῶς, ἀποκρίνεται σοθαρῶς δ Φριτιόφ· ἡ Νορβηγία θέλει μοὶ παράσχεις διστατεῖς ἀν θέλω λεπίδας ξίφους. Πλὴν τὸ δέξιον τοῦ ξίφους οὐδέποτε διμιεῖ περὶ εἰρήνης καὶ ἐν τῷ ἡκοντημένῳ χαλκῷ κατοικεῖ τὸ φοβερὸν τοῦ Νιφελχέρου.* πνεῦμα. Ο φοβερὸς οὗτος δαίμων οὐδὲν ἀυτοῦ τοῦ ἀδιαφόρου ἀνθρώπου τὸν ὑπὸν σέβεται· καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τὸν διεγέρουσιν εἰς κακόποιεν.»

«—Νεανία, εἶπεν δ Ρίγκ, μὴ νόμιζε διτε ἐκοιμήθην, οὐχὶ ἀπλῶς προσεποιήθην τοῦτο δπως σὲ δοκιμάσω. Ο φρόνιμος δὲν ἐμπιστεύεται εἰς τὸ ξίφος του πρὶν ἡ πεισθῆ περὶ τῆς ἀξίας οὐδὲ εἰς τὸν φίλον του πρὶν ἡ δοκιμάσῃ αὐτὸν. Εἶσαι δ Φριτιόφ! Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἓν ἐπάτησας τὴν θύραν μου. Ο Ρίγκ ἀνεγνώρισεν εὖθης τὸν πανούργον συμπότην του. Καὶ διατί ἀλλο εἰσέδυσας εἰς τὸν οἶκόν μου μετεμφιεσμένος ἡ διὰ νὰ ἀρπάσῃς τὴν σύζυγον τοῦ γέροντος; Ο τίμιος οὐδέποτε κρύπτει τὸ δονομά του, δταν ἔρχεται νὰ παρακαθίσῃ εἰς τράπεζαν φίλον· παρουσιάζεται ἀσκεπῆς ἡ ἀσπίς του διαλάμπει ὡς ἡ ἡμέρα. Ήκουσα νὰ δμιλῶσι περὶ τίνος Φριτιόφ δστις εἶναι τρόμος ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν δστις θραύσει τὰς ἀσπίδας καὶ καίει τοὺς ναούς. Εσκεπτόμην δτι θὰ εἰσήρχετο ποτε κατὰ τοῦ κράτους μου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατῶν του. Καὶ δμως τὸν εἶδον εἰσερχόμενον κατακεκαλυμμένον ἀπὸ ράκη καὶ φέροντα τὴν βαστηρίαν τοῦ φεύδους ἀνὰ χείρας. . . Διατί ταπενοῖς τοὺς δρθαλμούς; Ήμην ἀλλοτε νέος ὡς σὺ καὶ γίνωσκω δτι ἡ ζωὴ εἶναι πάλη ἀδιάληπτος καὶ ἀκρατής πρὸ πάντων ἐν τῇ νεότητι· πλὴν γνωρίζω πρὸς τούτοις δτι γίνεται τις καὶ ἔαυτοῦ νικητῆς πολλάκις. Δι' αὐτὸ τοῦτο ηθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω, σὲ ὄκτειρα· λησμόνως τὰ πάντα, καὶ σὲ συγχωρῶ. Βλέπεις εἶμαι γέρων καὶ μετ' οὐ πολὺ θέλουσι με καταβιβάσσει ὑπὸ τὸν ἐπιτάφιον λόφον. Τότε λάβε τὸ βασιλείαν μου καὶ μετ' αὐτοῦ, νεανία μου, καὶ τὴν νεάνιδα ἥτις προώριστό σοι. Αναμένων τὴν στιγμὴν ἔκεινην ἔσω καὶ τότε ὡς υἱός μου, πιστὸς ὡς μέχρι τοῦδε· εἴθε δὲ οὐδέμια ὑστεροβούλια νὰ μᾶς χωρίσῃ.»

Πλὴν, δὲν εἶχε τελειώσει τὸ κελάδημά του ὅτε ἀλλο πτηνὸν λευκὸν ὡς ἡ χιών κελαδεῖ ἐκ τοῦ ὄψους ἐπίσης τῶν δένδρων: «Ἐὰν βλέμμα ἀνθρώπινον δὲν σὲ ἀνακαλύψῃ δ Odīn δμως σὲ βλέπει. Μιαρὲ τολμᾶς νὰ φονεύσεις γέροντα ἀπροστάτευτον ἐν τῷ ὄπινῳ του; Αγνοῶ τι θὰ ἀπολαύσῃς ἀλλὰ τὴν δόξαν τοῦ ἥρωος, ποτέ.»

* Κατοικία τῶν κεραυνῶν.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(Συνέχεια, ίδια ἀριθ. 10).

Πρὶν διφάση δ δοδοιπόρος εἰς Γοκαχάμαν ἀπαντᾷ τὸ ηφαίστειον Φοντιγιάμα, ἐφ' ὃ δικαίως οἱ Ιάπωνες τεμνύνονται. Εχει ύψος 13000 ποδῶν καὶ ἔτος χιλιάδες προσκυνητῶν ἐν μέσῳ θέρει τοῦτο. Μέχρι τοῦ 1870 ἦν ἐν ἐνεργείᾳ διακρέσαν δύο περιπου αἰῶνας. Ηδη οὐδεὶς ἔτερος κινδυνος ἔξ αυτοῦ πλὴν περιοδικοὶ σεισμοί, ὡς εἶναι ἡ ἀρχικὴ αἰτία. Ενεκά τούτου δλι καὶ αἱ πέριξ οἰκίαι εἰσὶ ξύλινοι.

Ἡ Νοραχάμα πάντη τοις καλὸν λιμένα ἐν δι μέγας ἀριθμὸς μεγάλων πλοίων δύναται νὰ προσορμήσῃ. Εν αὐτῷ εἶδον ἔτερος τῶν ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων δχια διαφόρων Εύρωπαῖν καὶ Αμερικανικῶν ἔθνων.

Ἐν ἔτει 1854 ἡ πόλις αὐτῇ δὲν ἔτο δ χωρίδιον ἀλιέων. Ηδη δμως εἶναι ξύλινος μεγάλη, μόλις δ' ἐσχάτως ἔλαβον τὸ δικαίωμα οἱ ξένοι νὰ κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ.

Βεβαίως οἱ Ιάπωνες κατάγονται ἐκ φυλῆς μικροῦ ἀναστήματος τῶν «κουλί» ἀν καὶ οὐχὶ σπανίως εύρισκει τις μεταξὺ τῶν Ιαπώνων ἄνδρας ἀριστεῖς ὑγείεις καὶ ἀναστήματος. Αἱ γυναῖκες δὲν δημοσίους κατὰ μέσον δρόν τοὺς τέσσαρας πόδες καὶ δύο δακτύλους· αἱ κεφαλαὶ των φαίνονται λίαν δυσανάλογοι πρὸς τὸ σῶμα· πλὴν τὰ χαρακτηριστικά των, ἐξαιρέσει τῶν δρθαλμῶν, εἶναι ὄντως εὐχάριστα. Ο χωρατισμὸς τῆς κιμης των ποικίλος· εύρισκει τις ἐν Ιαπωνίᾳ γυναικας ξανθοκόδιους ὡς τὰς Ἀγγλιδες.

Οἱ δρθαλμοὶ τῶν εἶναι πάντοτε μέλανες, οἱ δόδντες των μικροὶ καὶ κανονικοί, αἱ τρίχες των μαύραι, μαλακαὶ καὶ ἀπαστράπτουσαι. Τὸ ἔνδυμα των ὑποδεικνύει τὴν κοινωνικὴν τάξιν των· αἱ Ιαπωνίδες ἐξοδεύουσι πολὺν χρόνον περὶ τὴν διακόσμησην τῶν διακευάζουσαι ἐντέχνως τὴν κιμην καὶ στηρίζουσαι αὐτὴν διὰ καρφίδων κερατίνων, μεταλλίνων ἡ καὶ ξύλινων. Αἱ γείρες των εἶναι μικραὶ καὶ κομψή, οἱ πόδες μεγάλοι καὶ παραδόξου σχήματος πολὺ πιθανόν ἔνεκα τῷ πρόπον, δι'ούν δημόνονται· δὲν φέρουσι η περικνημίδας κεκαλυμμένας δύο ἀχυρίνων σανδαλίων καὶ ἐν καιρῷ βροχῆς χειμῶνος εἶδος ξύλινων δημάτων (ταβκαρα).

Ἡ ἐνδυμασία των σύγκειται ἐκ πλατείας ἐπιθήτος ἡγεμόνης περὶ τὸ στήθος· ἡ ξώνη εἶναι πάλη ἀδιάληπτης καὶ ἀκρατής πρὸ πάντων ἐν τῇ νεότητι· πλὴν γνωρίζω πρὸς τούτοις δτι γίνεται τις καὶ ἔαυτοῦ νικητῆς πολλάκις. Διὰ τανίας μεταξύνης ἡ βαμβακίνης· αἱ δε γυναῖκες διὰ μεταξύνης ἡ βαμβακίνης ἀναλόγως τῆς τάξεως των προσδένουσιν αὐτὴν ἐν σχήματι κιμηνους εἰς τὰ διποιθεν.

Ἐν Εύρωπῃ αἱ γείρες καὶ τὸ πρόσωπον εἶναι τὰ μᾶλλον ἐκτεθειμένα εἰς τὸν δέρα καὶ ἀπομένως βαθυτέρου χρωματος. Δὲν εἶχε οὐτως ἐν Ιαπωνίᾳ· οἱ ἐργάτες τάξεως, οἱ χωρικοί, οἱ ἐργάτες, οἱ ἀλιεῖς εἶναι σχεδὸν γυμνοί· ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ ἔχοντες τὰ μέσα φέρουσι, δὲν τὸ περιμπόν περισκελεῖταις στενάς καὶ ἐπανωφόριον, δσοι δὲν ἔχουσιν τὰ μέσα ἀρκοῦνται εἰς ἑσωτερικὸν χάρτινον ἔνδυμα.

Πολλάκις ἐφέρε τὸ ἔνδυμα τοῦτο δ ως καὶ περισκελεῖταις ἐκ τῆς αὐτῆς οὔλης, καὶ δύναμαι νὰ διαβεβαι-

ται τὸν γυναικῶν ποικίλ

*II. Ἀξια καὶ ἀραιρώσις τῷ Ἀριωρ Γραφῶρ
εἰς γένευ.*

Ο Μητροπολίτης ἀρχιεπίσκοπος Καντερβούριας εἶπεν: «.... Εἶναι τῇ ἀληθείᾳ μέγα καὶ θυμασίον τὸ ἔργον εἰς δὲ ἡ ἐταιρία αὕτη καταγίνεται. Οὐδὲν θυμασιότερον τούτου, διὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λάχιστον, οἰαδήποτε καὶ ἀνὴρ πρακτική, οὐδεὶς ὑπάρχει κακλῶν ἔχυτὸν χριστιανὸν μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ γραπτοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Εἰ καὶ εἰσὶν οἱ λέγοντες, διὰ τὸ Βιβλίον ἐκεῖνο ἔχει ἱκανὰ ἐν ἔχυτῷ ἐπικίνδυνα, δὲν ἀρνοῦνται ὅμως διὰ εἰναὶ αὐτὸς δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐτί καὶ οἱ διατεθειμένοι νὰ παραχγησούσι τὸ Βιβλίον τοῦτο η νὰ τὸ κρύψωσιν ἐν γλώσσῃ τινὶ μὴ παρὰ τοῦ λακοῦ ἐννοούμενη, καὶ ἐκεῖνοι ἀναγνάζονται ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων νὰ ἀναγνωρίσωσι ἐν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐδεμία αἴσια μνείας διαφορὰ ὑπάρχει, δοσον ἀφορᾶ εἰς τὰ κατ' ἰδίαν βιβλία, ἐξ ὧν τὸ μέγχ τοῦτο σῶμα σύγκειται. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς χριστιανωσύνης μέχρι τῆς ἑτέρας αἱ Ἀγιαὶ Γραφὴ, ὡς ἔχομεν αὐτὰς, ἀναγνωρίζονται δι; δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ. Πόσον δὲ τοῦτο ὡρελεῖ δι; ἡμᾶς; ἐν πάσαις τὰς διευέξεσιν ἡμῶν πρὸς ἐκείνους οἵτινες θὰ ἔσχεν διατεθειμένοι νὰ ἀποκρύψωσι τὸ Βιβλίον τοῦτο, διόπει αὐτοὶ οὗτοι ἀναγνωρίζουσιν δι; ἐγγάρη πρὸς θεραπείαν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαρτιῶν; Αἱ λαβοῦσαι χώραν μεταβολὴι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐν τῇ ἐμῇ ἔτει μνήμη, ἥμαξες εἰς παραδόξως στενὴν συγκοινωνίαν πρὸς πρόσωπα ζῶντα εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ἀφ' ὧν ἐν προτέροις χρόνοις διατελοῦμεν σχεδὸν δλως; κεχωρισμένοι, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ ἐξ ἑκείνων τῶν ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἔχουσι μέγχτο γόντρον διὰ πολλοὺς νόχους ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. Εἶναι ἀξίον σημειώσεως δι; οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ τῶν ἀρχαίων τούτων ἐκκλησιῶν οἱ ἐλθόντες εἰς τὴν χώραν ταύτην, πάντοτε, ἐνῷ εἰσὶν ἐνταῦθα τοῦ λάχιστον, λαλοῦσι περὶ τοῦ λόγου τοῦτου τοῦ Θεοῦ, δι; τοις εἴγαται ἡ κοινὴ ἡμῶν κληρονομία, μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου σεβασμοῦ. Ἀξιοσημείωτον γεγονός σχετικόμενον πρὸς πατριάρχην τινα τῆς Ἀνατολῆς διατρίψηντα ἐνταῦθα ἐπὶ πολλοὺς μῆνας πρὸ τινος χρόνου εἰναὶ, δι; τὸ ιδιάζον τῆς γλώσσης του χρακτηριστικὸν, καθόσον ἡδύντο τις νὰ ἐννοήσῃ διὰ διερμηνέως, ἢν δι; πάντοτε ἀνέφερε τὸ ίερὸν τοῦτο Βιβλίον....

Ἐν τούτοις εἶναι τι τὸ νὰ ὑπάρχῃ γενικὴ ἀναγνώσις, δι; ή Βίβλος εἰναι δ λόγος τοῦ Θεοῦ. Δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν φωτισμὸν δι; τις, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἐλπίζομεν θὰ χυθῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου, δι; πας ἀντιστῆ εἰς τὸ παραδόξως ἄλογον συμπέρασμα τὸ ἐκ τοῦ Βιβλίου τούτου δι; δη; ἐπειδή ἐστιν δ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἐξαπλωται μεταξὺ πάντων δι; έχουσι ψυχὰς πρὸς σωτηρίαν. Ἐχάρην μαθῶν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἄρτι ἀναγνωσθείσης δι; μίκη μόνον ὑπάρχει χώρα, οὐχὶ δὲ καὶ δλόκληρος, ἐν

III. Ἐν Μαδαγασκάρῳ.

τέρου σεβχασμοῦ. Ἀξιοσημείωτον γεγονός σχετιζόμενον πρὸς πατριάρχην τίνα τῆς Ἀνατολῆς διατρίψυκτα ἐντεχθά ἐπὶ πολλοὺς μῆνας πρὸ τούς χρόνου εἶναι, διὰ τὸ ὑδάτινον τῆς γλώσσης του, χαρακτηριστικὸν, καθόδου μὴδύνατο τις νὰ ἔννοητη διὰ διερμηνέως, ἢν διὰ πάντοτε ἀνέφερε τὸ ιερὸν τοῦτο Βίβλον. . . .

Ἐν τούτοις εἶναι τι τὸ νὰ μάργη γενικὴ ἀναγνώρισις, διὰ τὸ Βίβλος εἶναι δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ. Δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν φωτισμὸν δόστις, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἐλπίζομεν θὰ χυθῇ ἐπὶ τοῦ

Ο αἰδ. κ. Κουσίνς λαβὼν τὸν λόγον περὶ τῆς ἐν Μαδαγασκάρῃ διαδόσεως τοῦ θείου Λόγου εἶπεν: Ὁπόταν ἡ πρώτη ἔκδοσις τῆς πλήρους Γραφῆς ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτει 1835, ἐφερε ἐπὶ τῆς σελίδος τοῦ τίτλου αὐτῆς ἔκθεσιν τοῦ γεγονότος, διὰ, καὶ τοις ἡ μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τῶν ιεραποστόλων τῆς ἐταιρίας εἰς ἣν ἀνήκω, τῆς ἐν Λονδίνῳ ιεραποστολικῆς ἐταιρίας, ἡ δὲ τύπωσις ἐγένετο ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς ιεραποστολῆς μαζὶ, ἐν Ἀντανακρίῳ, διχάρτης δύμως ἐδόθη ὑπὸ τῆς ἐταιρίας ταύτης καὶ ἡ τὸ πρῶτον ἐκ μακρᾶς σειρᾶς γενναίων καὶ πολυτί-

Ἐν τούτοις εἶναι τι τὸ νὰ μάρχῃ γενικὴ ἀναγνώρισις, διὰ τὸ Βίβλος εἶναι δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ. Δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν φωτισμὸν δοστις, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἐλπίζομεν θὰ χυθῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἐπως ἀντιστῆται τὸ παραδόξως ἄλογον συμπέρασμα τὸ ἐκ τοῦ Βιβλίου τούτου διὰ δηλ. ἐπειδὴ ἐστὶν δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἔχει πλάται μεταξὺ πάντων δοιαῖς ψυχᾶς πρὸς σωτηρίαν. Ἐχάρην μαθῶν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀρτι ἀναγνωσθείσης διὰ μίαν μόνον ὑπάρχει χώρα, οὐχὶ δὲ καὶ δλόκηρος, ἐν

Εύρωπη ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ἐν ᾧ αἱ Γραφαὶ δὲν
έχουσιν ἐλευθέραν δύσον δεῖ κυκλοφορίαν. Ἀληθῶς με-
γάλη μεταβολὴ ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμά-
των ἦν ἐνθυμοῦμαι: ἐν τῇ νεωτέρᾳ μου ἡλικίᾳ, δταν
φίλος μού τις διερχόμενος τὰ σύνορα εἰς τὴν Ἰταλίαν
εἶδε τὸ κιβώτιον του ἀνοιγόμενον καὶ τὴν Γραφήν
του ἀφκριθουμένην ἀπ' αὐτὸν, τολμῶ δὲ νὰ εἴπω ὅτι
πολλοὶ ἔνταῦθα παρεστῶτες ἔσχον τὴν κύτην τύχην
πρὸ 35 ἑτῶν. . . .

Αφετε τὴν Βίβλον ἔξεταζομένην μετὰ τῆς με-
γαλειτέρας λεπτομερείας καὶ κριτικῆς, τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας δὲ; χυθῆ ἐπὶ παντὸς αὐτῆς στίχου, καὶ ἡ
πίστις; μου ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ ἡ ἀληθεία καὶ δόξα
ἐκείνου διατί; παρέδωκεν αὐτὰς εἶναι τόσον μεγάλη,
ὅτε εἰμὶ πεπεισμένος διτὶ αἱ διδασκαλίαι ἔκει-
ναι αἵτινες λαλοῦσιν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, θέλουσιν
ἔξελθει καθηρώτεραι καθόσον ἡ Βίβλος ἐρευνᾶται.
Βέβηλον ἔστιν διτὶ τοῦτο εἶναι ὃν μηχανημά-
των ἐκείνων, οἵτινες περιφρονοῦσι τὸ ἱερὸν τοῦτο Βι-
βλίον, οἵτινες παριστάνουσιν αὐτὸν ὡς μὴ λαλοῦν κα-
θαρῶς; τὴν αὐτὴν σαφῇ γλῶσσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τέλους, τῶν παριστανῶντων διτὶ ἡ πίστις ἡμῶν ἤρτη-
ται ἐκ τοῦδε δὲ τοῦδε τοῦ κειμένου, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ
Βιβλίου λαλοῦντος μετ' ἀπταίστου φωνῆς δι' ὅλων
αὐτοῦ τῶν σελίδων. Εἶναι ἀρχαῖον μηχάνημα, ὅπερ
φέρει τινας νὰ λέγωσιν, διτὶ εἶναι ἐπικίνδυνον κὰ δια-
σπείρωνται αἱ γραφὴ μεταξὺ τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀ-
γραμμάτων ὥσπεν ἦδύναντο οὗτοι νὰ συλλάβωσιν
ἴδεξ ἐν διαφόροις μέρεσιν αὐτοῦ, αἵτινες θὰ ἔξετρε-
πον αὐτοὺς, ἐνῷ ἐγὼ πιστεύω τὸ ἔξης, διτὶ κοινὸς ἄ-
παιδευτος ἄνθρωπος, μὲ τὴν Βίβλον εἰς τὰς χεῖρας,
ἀναγινώσκων ὥσπεν βλέπων τὸν Θεὸν καὶ ἐν προ-
σευχῇ, εὑρήσει βεβήλως ἐν πάσῃ σελίδῃ αὐτῆς τὸ εὐ-
αγγέλιον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς διπερ ἔσται ἡ παραμυθία
αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ θὰ φέρῃ εὐ-
τὸν εἰς πλήρη πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτοῦ ἔνωσιν.

Σωηρά, χαίτοι ἐπὶ τέταρτου ἑλατοντατηρίδος καταδιωκομένη, ἐὰν ἀγάλλεσθε διτι κατὰ τὰ πελευταῖα ταῦτα ἐπὶ τὸ Εὐχαργέλιον κατέρριψε τὴν ἀρχαίκην ἐθνικὴν εἰδωλολατρίαν· τῆς Μαδαγασκαρίης, ἐπιτρέψατέ μοι τότε νὰ συγχρω διτι ἐδόθη ὑμεν νὰ ἔχητε ἔντιμον μερίδα ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἔργῳ. "Ἄς εἴπιο δ' ὑμεν πρὸ πάντων τὰ περιστατικά ὑφ' ἀ ή μετάφρασις αὕτη παρεσκευάσθη, τὰ δροία ίσω; εἰσὶ γνωστὰ εἰς τινας ἔξ ὑμῶν.

Αἱ πρῶται προσπάθειαι αἱ ὑπὸ τῆς ἐν Λογοδίνῳ οἰκοποστολικῆς Ἐταιρίας γενόμεναι, ὅπως φθάσωσιν εἰς Μαδχαγασκάρην ἐγένοντο ἐν τετταῖς 1818. Οὐχὶ δὲ πρὸ τοῦ 1820 ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῇ πρωτευόσῃ οἱ οἰκοποστολοὶ ἡμῶν. Ὁ πρῶτος θεραπόστολος δ ἀφικόμενος εἰς Ἀντανακναρίθον τὸν ὁ ἔξ Οὐαλλίκης Δαυὶδ Jones, τὸν Ὁκτώβριον τοῦ 1820. Ἄμα τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐπομένου ἔτους, τὸν Μάϊον, νομίζω, ὑπεδέξατο ἀσμένιος τὸν συνάδελφον αὐτοῦ καὶ συμπατριώτην τὸν Αἰδ. Δαυὶδ Griffiths, οἰς δός (ἀμφοτέροις ἔξ Οὐαλλίκες καὶ ἀμφοτέροις Δαυὶδ) ἀποδοτέα ἢ μεγάλη τιμὴ ὅτι παρεσκευάσαν διὰ τὸν Μαλαγάσιον λαὸν τὴν πρώτην μετάρραψιν τῆς πλήρους Γροφῆς.

”Οπως έννοηση τις τι περιλαμβάνει, ή ἀπλὴ αὕτη
ἐκθεσις πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅτι, διότεν οὔτοι ἔφθασαν
εἰς Ἀντανακαρίθον, δὲν εὗρον γραπτὴν γλῶσσαν οὐδὲ
γραμματολογίαν, οὐδὲ ἐγγράμματον τάξιν ἀνθρώπων.
Εἰργάζοντο ὑπὸ ἀπείρους δυσχερείας, ἀλλὰ ταχέως
προέβησαν εἰς τὸ ἔργον, ἐν ἔτει δὲ 1824, διλιγόντε-
ρον τῶν τεσσάρων ἑτῶν μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ πρώτου
τούτων ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ξρῖξαντο διδασκοντες, ἐν
τῇ ἐθνικῇ γλώσσῃ, καὶ ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸν χρόνον
ἔκεινον ἔναρξις ἐγένετο ἐν τῷ μεγάλῳ ἔργῳ τῆς με-
ταφράσεως τῆς Βίβλου. Ἐν τέλει τοῦ 1828 διόκλη-
ρος ή Βίβλος ἦν ἐν χειρογράφῳ καὶ ξρῖξατο τοῦ ἔρ-
γου τῆς τυπώσεως. Τὸ πρῶτον πιεστήριον ἐτέθη ἐν
Μεδιγασκάρῃ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Καμερώνος ἐν ἔτει
1827, ή δὲ πρώτη τόπωσις τῆς Γραφῆς ξρῖξατο τὴν
πρώτην τοῦ ἔτους 1828. Ἰδού δὲ τί οἱ ἀνθρώποι οὐ-
τοι ἐλέγουν περὶ τῶν ἔργου τῶν ἐν τινι ἐκθέσει αὐτῶν:
«Τὴν πρώτην Ἰχνουςκίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐνη-
σχολήθημεν εἰς ἐπιθεώρησιν καὶ τύπωσιν τῶν φύλ-
λων τῶν περιεχόντων τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ Δου-
κᾶ, ποθοῦντες γὰρ χαριτάσωμεν τὸ νέον ἔτος, τῶν
Ιεραπετολοικῶν οὐδῶν ἐργασιῶν διὰ της ἀνοίξεως

τῆς πηγῆς τῶν ζώντων ὑδάτων ἐν μέσῳ τοῦ αὐχμηροῦ ἐκείνου ἐδάφους. Εἴθε τὰ ίαματικὰ ταῦτα νάματα μετ' οὐ πολὺ καὶ φεύσωσιν εἰς χιλίους ρύακας, καὶ νὰ μετατρέψωσιν αὐτὸν εἰς κηπὸν τοῦ Κυρίου.» Τοιαύτη ἦν ἡ περάκλησις τῶν ἀνδρῶν τῶν δάντων εἰς Μαδαγασκάρην· τὴν πρώτην μετάφρασιν τῶν ἀγίων Γραφῶν· καὶ μήπως δὲν εἰδομεν τὰ ίαματικὰ νάματα ρέοντα εἰς χιλίους ρύακας· μήπως δὲν εἰδομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τελοῦντα θαύματα ἐν τῇ νήσῳ τῆς Μαδαγασκάρης; Ή παράκλησις, ἐπείνη δὲν ἀνεπέριθη ἐπὶ ματαίῳ. Τὸ ἔργον ἦν τοῦ Κυρίου, καὶ

έχρησατο από τη πρός Ιδίαν Αύτου Σέζαν. Τὸ ἔργον τῆς τυπώσεως τῆς Γραφῆς προσύχωρησε μέχρι τοῦ ἔτους 1830. Μηνὶ Ιουνίῳ, νομίζω, ἡ πρώτη ἐκδοσίς τῆς Νέας Διαθήκης, συγκειμένη ἐν 3000 ἀντίτιπαιν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαόν. Οὕτω ἐν δέκα ἔτεσιν οἱ ἄνθρωποι οὐδεὶς ἐγένοντο κάτοχοι τῆς γλωσσῆς, ἐσυστηματοποίησαν τὴν ψηφιογραφίαν αὐτῆς, συνεπλήρωσαν τὴν προκαταρκτικὴν μετάφρασιν διοκλήρου τῆς Γραφῆς, καὶ ἐτύπωσαν 3000 ἀντιτύπων τῆς Νέας Διαθήκης. Πᾶσα τιμὴ ὁφείλεται τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις, οἵ; ἐδόθη νὰ τελέσωσι τοιοῦτον εὐγένειαν ἔργον. Ἄμα δὲ ἐτελέσθη ἡ τύπωσις τῆς Νέας Διαθήκης, ἡ τύπωσις τῆς Παλαιᾶς ἤξατο. Τὸ ἔργον ἐκείνο προέβαινεν ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος καὶ διανείπεται ἐπειδὴ τὸ διάφορα τμῆματα, ἐκυκλοφόρουν αὐθιωροὶ ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. Ικανὸν διθεν μέρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦν ἐν ταῖς χεροῖς τοῦ λαοῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς καταδρομῆς. Νῦν ἐργοθεάεις εἰς ἔτος διὰ παντὸς ἀξιομνημόνευτον ἐν τῇ Ιστορίᾳ τῆς Μαδαγασκάρης, τὸ ἔτος 1835.

Κατά τὸν χρόνον τοῦτον ἔμενον ἔτι τινα τεμάχια τῆς Πελασίας Διαθήκης ἀτύπωτα, ἵτοι δὲ Ἐξεκήλ, Δανιήλ, οἱ μικροὶ Προφῆται καὶ μέρος τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰώβ: νῦν δὲ ἐπῆλθεν συμβεβηκός μεταβαλλὺν διλόκληρον τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων ἐν Μαδαγασκάρῳ.

Τὴν Κυριακὴν τῇ 1 Μαρτίου 1835, ἀπειρος συνήχθη συνάθροισις, καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις ἀπηγορεύθη. Ἡ κυβέρνησις πρὸ πολλοῦ ὑπέβλεπε τὴν αὔξησιν τῆς νέας τάντης δυνάμεως, ἣν δὲν γέδυναντο νὰ ἔννοιοσι, ἐπὶ τέλει δὲ ἀπεφάσισκαν, διποτὲ ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καταστραφῆ, καὶ διποτὲ οὐδεὶς τῶν ιθαγενῶν ἐγκαταλείψῃ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του. Πάντες ἡ εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν παρασταθέντες ἐκλήθησαν νὰ καταγγεῖλωσιν ἔαυτοὺς καὶ νὰ ἀποστείλωσι τὰ δινόματα αὐτῶν εἰς τὴν κυβέρνησιν, πάντες οἱ ἔχοντες χριστιανικὰ βιβλία ἐξιτήθησαν νὰ τὰ παραδῶσωσιν· ἡ κατάστασις δὲ αὕτη τῶν πραγμάτων ἐξηκολούθησεν ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη. Ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη μόνον μὲν κίνδυνον τῆς ζωῆς του δὲ Μαλαγάσιος χριστιανὸς ἤδυνατο νὰ κατέχῃ ἀντίτυπον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ δρῶς γινώσκωμεν ὅτι, μεθ' ὅλη ταῦτα, ὑπῆρξαν ἀνθρώποι τολμήσαντες νὰ κρατήσωσι τὸν πολύτιμον θησαυρὸν καὶ νὰ τὸν προσδέσωσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

Όπόταν οι ιεραπόστολοι είδον δύοιςαν σοβαράν παρεμπάδισιν ήθελον δηοστῆ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν, προ-
έβησαν εἰς τὴν τύπωσιν, δύοις δυνηθῶσιν εἰ δυνατὸν
νὰ συμπληρώσωσι τὴν μετάφρασιν τῶν ἀπολειπομέ-
νων βιβλίων. Εὑρέθησαν εἰς περιστάσεις ἐξαιρετικὰς
καὶ δυσχερεῖς, ἀπεκάπη αὐτοῖς πᾶσα συγκοινωνία μετὰ
τῶν θιαγενῶν νεοφύτων καὶ δὲν ήδύναντο γὰρ ἔχω-
σιν θιαγενεῖς ἐργάτας πρὸς βοήθειαν ἐν τῷ ἔργῳ των.
Οἱ ίδιοι, διαβάσαντες ταῦτα, έπειτα
έπειτα ζητούσι οὐδέποτε διδάχην τὴν σειράν, καὶ δ. κ. Kilk-
ching, εἰς τῶν Ιεραποστόλων τεχνητῶν, ἐξειναγό-

τὰ φόλλα ἐν τῷ πιεστηρίῳ. Ἐν τρόμῳ καὶ σπουδῇ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι προσέβησαν εἰς τὴν συντέλεσιν τῶν ἀπολειπομένων μερῶν τῆς Γραφῆς, ἔωσοῦ, ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν μετὰ τὴν μεγάλην ἔθνικήν συνέλευσιν, ἥδυνήθησαν νὰ δωρίσωσιν εἰς τοὺς θιάγενες ἑκείνους, σῖτινές ἥθελον νὰ τὴν δεχθῇ, πλήρη ἕκδοσιν τοῦ εὐλογημένου Θείου Λόγου.

Τοῖς ἵεραποστόλοις ὅμως τούτοις δὲν ἐπιτράπη νὰ διαμείνωσιν ἐπὶ μακρότερον χρόνον ἐν Μαδαγασκάρῃ. Οἱ τελευταῖοι τούτων πενθίμως ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1836. Ἀλλὰ καί τοις οἱ ἵεραποστόλοις ἀνεχώρησαν, δὲ γραπτὸς Λόγος διέμεινεν. Πλὴν τῶν δισων ἀντίτυπων διένειμαν αὐτοὶ ἐκεῖ ὄντες, κατέλιπον διπισθεν αὐτῶν κιβώτια περιέχοντα τὴν Νέαν Διαθήκην, ὑμνολόγια, ἀλφαριθμητάρια, καὶ ἔδομηκοντα πλήρεις Γροφάς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐξεδιωχθησαν ἐκ τῆς σκηνῆς τῶν ἔργων αὐτῶν, ἀλλὰ, τῇ θείᾳ εὐλογίᾳ, ἥδυνήθησαν νὰ καταλείψωσιν διπισθεν αὐτῶν τὸν γοσπιτὸν Λόγον. Τὰ περιέχοντα τὰ βιβλία κιβώτια ἐτάφησαν ἐν τῇ γῇ, πολύτιμος σπόρος, οὐδὲ θεός ἐπέβλεψε καὶ γινώσκομεν οἷον ἑκείνος παρήγγειε θερίσμδον δι' ὃν πάντες θέλομεν ὑμνεῖν Αὐτόν.

Ηάντοτε φρονῶ διτοις ἡ ιστορία τῆς Γραφῆς ἐν Μαδαγασκάρῃ μετὰ τὴν ἔξορίκην τῶν ἵεραποστόλων εἶναι ἔνδοξον καὶ εὐγενὲς παράδειγμα τῆς ἀξίας καὶ σημασίας τοῦ ἔργου τῆς ἱερατείας ταύτης. Ἡ φωνὴ τοῦ ζῶντος διδασκάλου δὲν ἡκούσθη πλέον ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' ὁ Θεός ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του κατὰ τὸν ἔδιον αὐτοῦ τρόπον. Πολλάκις ἀνεπόληστα εἰς τὸν γοῦν μου μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως φράσεις δινοὶ οἱ καταδιωκόμενοι οὗτοι χριστιανοὶ, ποιοῦντες χρῆσιν ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν των γραφείση πρὸς τοὺς ἵεραποστόλους τοὺς ἐκδιωχθέντας ἀπ' αὐτῶν. «Ἐνομίσθη, λέγουσι, διτοις θέλομεν βεβαίως λησμονήσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ νῦν δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα διδασκάλους, ή Βχούλισσας ὅμως, ἀγνοεῖ διτοις δικλήτερος διδασκαλος, τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, εἶναι ἔτι μεθ' ἡμῶν.» Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσὶν ἀξιομνησύνετοι, συγχάνεις δὲ ἀναπολῶ αὐτοὺς μετὰ βαθείας εὐχαριστήσεως. Ναὶ, δικλήτερος τῶν διδασκάλων ἦτον ἔτι ἑκεῖ. Οἱ ἵεραποστόλοι, οἱ δόντες αὐτοῖς τὴν Γραφὴν, δὲν ἦσαν πλέον νὰ δῦγχωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν δόδον τῆς ἀληθείας· ἀλλ' ἑκεῖ ὑπῆρχεν ἡ ζῶσα ἑκείνη δύναμις, τὸ εὐλογημένον Πνεῦμα πάσης ἀληθείας, δικράτιστος διδασκαλος, καὶ οὕτος διετήρει ζῶσαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Μαλαγάσιοι οὗτοι χριστιανοὶ ἥγαποι τὴν Γραφὴν των, αὐτὴν δὲ ἡνὶ τὸ διαιριτικὸν σημεῖον τῆς χριστικῶσάνης των. Οὐδὲν τῶν δισων ἥδυνατο νὰ πράξῃ ἡ βασιλίσσα Ραναβάλα, μεθ' δλην τὴν ἴσχυρὰν αὐτῆς θέλησιν καὶ τὴν ἀποφυσιστικὴν αὐτῆς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ Βασαγγελίου, ἥδυνατο ν' ἀποσπάσῃ τὸν λαὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς τὸ εὐλογημένον Βιβλίον, διπερ ἡ Ἑταιρία αὐτη ἔχει δις ἔργον νὰ κυκλοφορῇ.

Εἶπον ὑμῖν πρὸ δλίγους διτοις ἔδομηκοντα ἀντίτυπα ἀφέθησαν τὰ πλειστα τεθαμμένα ἐν τῷ ἔδαφει. Ποτὲ ἢν ἡ μέλλουσα αὐτῶν ίστορία; Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔδιδοντο εἰς τοὺς θιάγενες ἑκείνους χριστιανοὺς, οἵτινες ἥθελον νὰ δεχθῶσι τὸν πολύτιμον θησαυρὸν διπῶς τὸν κρατήσωσι μὲ κινδύνον τῆς ζωῆς αὐτῶν. Τινὰ τῶν ἀντίτυπων ἑκείνων εἶχον φθαρῆ ἐν τῆς πολλῆς χρήσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑσχισμένα αὐτῶν φύλλα ἐλογίζοντο πολύτιμα ἐν τοῖς χρόνοις ἑκείνοις, καὶ διενέμοντο ἐπιμελῶς μεταξὺ τῶν νεοφύτων. Τινὲς τῶν Γραφῶν ἑκείνων περιττόν εἰς χειρας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Βχούλισσης, καὶ τὰς ἔκαυσαν ἡ ἀλλως κατέστρεψαν περὶ τὰ δέκα ἡ δέκα πέντε ἀντίτυπα διπάρχουσιν ἔτι. Ἐν ὑπάρχει ἀντίτυπον ἀκόμψιας μεδεμένον εἰς χακατέργαστον δέρμα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἐταιρίας ταύτης ἔτερος ἀντίτυπα εἰσὶν ἀνὰ χειρας τῶν ἵεραποστόλων τῶν νῦν, καὶ τινὰ ἔξι αὐτῶν εἰσὶν ἔτι περιλαγμένα παρά τινων ἐκ τῶν διρχαιοτέρων χριστικῶν τῆς νῆσου. Ἐκεὶ ὑπάρχουσι, δέκα ἡ δέκα πέντε πλήρη σώματα τῆς Γραφῆς, ἀτινα χέρισσαν δὲ δλης τῆς διαρκείας τῆς καταιγίδος τῆς καταστροφῆς. Τίς δύναται νὰ θεωρήσῃ ἐν τῶν ἀντίτυπων τούτων χωρὶς νὰ αἰσθάνθῃ τὴν βαθυτέραν συγκίνησιν; Ὁ λαὸς κατέφυγεν εἰς πάντα τὰ μέσα ἐφευρέσεως τρόπουν πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν Γραφῶν του. Καὶ διτοις μὲν ἐποίουν δπὴν ὑπὸ τὴν ἑστίαν, ἐνίστες ἔκρυπτον αὐτὰς ἐν τῷ τοίχῳ τῆς οικίας των, ἐνίστες εὑρίσκον ἀπόκρυψον τινα τόπον μακρὰν ἐν τῷ δάσει, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξέφευγον λάθρως εἰς τὸν μεμακρυσμένον, ἥρεμον ἑκείνον τόπον, καὶ ἔδροσίζον τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀναγινώκοντες ἐν ἡ δύο κεφάλαια τοῦ εὐλογημένου λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀναγινώσκομεν περὶ ἑνὸς καταφυγόντος εἰς τὸ παράδοξον μέσον νὰ κρύψῃ τὴν Γραφὴν του ἐν τῷ περιφράγματι, ἔνθε αἱ ταυρομαχίαι τῆς βασιλίσσης Ῥαναβάλας ἔγινοντο, διπερ ἡτο τόσον πλησίον εἰς τὴν βασίλισσαν τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐμίστει καὶ πειρεφρόνει.

Ημεῖς οἱ πρῶτοι ἵεραποστόλοι, οἱ εἰς Μαδαγασκάραν μεταβάντες μετὰ τὴν παῦσιν τῆς καταδρομῆς, εἶδομέν τι ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Βιβλον του Εὐρέθημεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν διετέλουν εἰς τὴν πρώτην ἔκχυσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς, χιρόντες ἐπὶ τῇ ἀνακτήσισθ ἐλευθερίᾳ τῶν. Ἐνθυμοῦμαι διτοις ἡ ήκουσσα, διτοις μικρὸς διμιλὸς χριστικῶν συνῆλθεν τὴν ἑσπέραν τῆς ἥρερας καθ' ἣν τὴν βασίλισσα Ῥαναβάλα ἀπέθανεν, διπεκνήσαντες διλόκληρον τὴν ἑσπέραν εἰς ἀνάγνωσιν ἑνὸς τῶν προφητῶν, νομίζω τοῦ Ἑταιρίου. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίστες τὴν ἀπελπισίαν τοῦ λαοῦ διταν ἀφικόμεθα παρ' αὐτοῖς τὸν 7θριον τοῦ 1862. Ἦναγκασθημεν νὰ εἴπωμεν αὐτοῖς διτοις τὰ περιέχοντα τὰς Γραφὰς κιβώτια ἥσσαν ἔτει ἐν Ταματάβη, καὶ δὲν θὰ ἔρθανον εἰς ἡντιναναρέον ἡ μετά τινας ἔδομαδας. Πάντες ἀκαρετεῖσκυτο τούτῳ. (Ἐπειτας συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον δελτίον)